

ind paa at forandre den i Pietets- og Kjerlighedshedsforholdet mellem Forældre og Børn begrundede moralske Forpligtelse til at hjælpe hinanden i Trangstilfælde til en juridisk Tvangsforspligtelse. Jeg har, kan jeg sige, kæmpet mod en saadan Bestemmelse, saalænge jeg har kunnet, i Udvalget — det haaber jeg ikke, den ærede Ordfører vil negte — men det gælder baade med Hensyn til dette Punkt og en stor Del andre Punkter, at det enkelte Medlem jo ikke godt kan faae sin Mening gjort gjældende, og i Særdeleshed, naar man er paavirket af en saa dygtig og elskverdig Ledelse som den, vi have havt i Udvalgets ærede Formand, er man tilbøjelig til at bøje sig saa langt, man kan. Nu er der virkelig med Hensyn hertil truffet nogle Bestemmelser, som gjøre, at denne Udvidelse af Forsørgelsespligten i Familieforhold fremtræder mindre skarpt, end den fremtraadte i Regjeringsudkastet. Der er jo nu fastsat, at Vedkommende skal høres om de Grunde, der bevæge ham til at negte sin Understøttelse i det givne Tilfælde, og det er paalagt vedkommende Myndighed at tage alle disse Bestemmelser nære i Betragtning, før den skrider til at gjøre en saadan Udvidelse af Understøttelsespligten i Forholdet mellem Forældre og Børn gjældende. Det er derfor, da man paa den anden Side ikke kan negte, at der kan være Tilfælde, hvor det vil være fuldkommen rigtig at paalægge f. Ex. en Søn at forsørge sin Fader, og en Fader sin Søn, at der kan opstaa Tilfælde, hvor man maatte finde det urimeligt, hvis en saadan Pligt ikke kunde paalægges, det er derfor, siger jeg, at det forekommer mig, at det vilde være ret nu at gaa en Middelvei, og derfor er jeg gaaet med, men jeg skal give den ærede Forslagsstiller Ret deri, at det maasse er korrektere, at det bliver den øverste administrative Myndighed, nemlig Indenrigsministeren eller Justitsministeren, som afgjør det Spørgsmaal, hvorvidt der i det foreliggende Tilfælde er Anledning til for Fattigvæsenets Skyld at paalægge Vedkommende at yde et saadant Bidrag, idet en Overøvrighed, som Formanden i Amtsaadet, jo har nogen kommunal Interesse, saa at man kunde — jeg tror dog ikke, det vil være Tilfældet — tænke sig den Mulighed, at hans Bestemmelse om Bidragets Størrelse kunde paavirket af Hensynet til at fritage Amtrepartitionsfonden eller vedkommende Kommunalbestyrelse, naar Fattigvæsenet ellers i det givne Tilfælde skulde udrede Udgifterne; dette kan i alt Fald paastaas, og da Forslaget indeholder en yderligere Begyændning og Garanti for den Forspligtelse, der saaledes nu, hvad jeg kun modstræbende er gaaet med til, paalægges i Familieforholdet, forekommer det mig, baade at det ærede Medlem vil nu kunne gaa med til Udvalgets Forslag, og at Udvalget kunde gaa med til den Forandring, at der sættes Indenrigsministeren eller Justitsministeren, jeg husker ikke, hvilken Minister det er, i Stedet for Overøvrigheden.

Griffen: Ja, dersom den svenske og norske Lovgivning har saadanne Bestemmelser som den, der indeholdes i Udvalgets Forslag til en ny § 11, og de kun have virket paa den Maade, at der ikke er fremkommet nogenomhelst Klage i Sverig og Norge i den Henseende, maa det unegtelig være en stærk Ubefaling for Udvalgets Forslag, men jeg vil spørge den ærede Ordfører, om den svenske og norske Lovgivning er affattet paa samme Maade, som det her foreliggende Forslag, om der er sagt Andet end i al Almindelighed, at der for Børn og Forældre er en Forspligtelse til gjensidig at forsørge hinanden. Dersom dette Sidste er Tilfældet, og det tillige er Tilfældet, at Forbudet mod Betleri ikke bliver saa stærkt overholdt, er det meget forklarligt, at en saadan Lovbestemmelse i Sverig og Norge ikke har været saa uheldig og farlig. Jeg vil gjerne udbede mig Oplysning herom hos den ærede Ordfører. Jeg kender ikke Lovbestemmelsen, men jeg haaber, at han vil udtale sig derom.

Udsig: Efter den Udsigt, som jeg efter de førte Forhandlinger tør haabe, at der er til, at der vil finde en Forhandling Sted mellem Ministeren og Udvalget angaaende de første Paragrafer i Lovforslaget, er det kun et Par Ord, jeg skal tilføje med Hensyn til mine første Ændringsforslag. Hensigten med at stille Ændringsforslag har for mig været at fastslaa, hvad der hidtil har været gjældende Lov, og hvad der ogsaa var optaget i Lovforslaget, nemlig at der bør være en Forskiel mellem den Forspligtelse, der paahviler Hustruen lige overfor Manden, og den, der paahviler Manden lige overfor Hustruen med Hensyn til Forsørgelsen. En saadan Forskiel er begrundet i selve Forholdets Natur, og efter den Styrke, hvormed den ærede Justitsminister har gjort dette gjældende, er for mig intet Særdeles at tilføje. Kun det skal jeg, med Hensyn til hvad den ærede Ordfører yttede, bemærke, at jeg ganske vist ved at stille mine Forslag ikke har tænkt paa saadanne sjældne Tilfælde, som han omtalte, hvor Hustruen er i Besiddelse af en ganske særegen Formue; han nævnte jo endog saa Tilfælde, hvor Hustruen kunde være i Besiddelse af et Stamhus eller Lehn. Den Slags Tilfælde har jeg ganske vist ikke havt for Øie, men i Øvrigt vil der jo ved Lovudkastet og ogsaa efter de af mig stillede Ændringsforslag blive sørget tilstrækkeligt for deslige ganske eiedommelige Tilfælde, hvis de skulle indtræde, nemlig ved Lovudkastets § 10, hvis Indhold jeg har foreslaaet gjenoptaget. Der er det fastslaaet, at, hvis Hustruen har særegne Midler og Indtægter, kan det paalægges hende at yde den fornødne Hjælp til hendes Mand. De Tilfælde, som jeg nærmest har tænkt paa, og som jeg mener, man overhovedet ved Vedømmelsen af disse Forhold maa have for Øie, ere derimod saadanne, hvor Hustruen nærmest er henvist til at leve af sine Svenders Gjæring; naar i et saadant Tilfælde